

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 174.

Solgte Session.

73de Møde.

Løvedagen den 26de Januar Kl. 1.

(Fortsat.)

Ordføreren: Som man allerede har gjort opmærksom paa, er jo den nærværende Sag engang bleven endelig vedtagen af dette Thing, og der er nu kun Spørgsmaal om, hvorvidt de Endringer, der ere indbragte i Loven, kunne begrunde, at man vil forlæste den. En Opposition mod Loven paa Grund af disse Endringer vil altsaa være paa sin Plads; i modsat Fald kommer den i hvert Tilfælde for siglig. Smidertid tænner jeg ikke rettere, end at det vil være hensigtsmæssigt at tilføje et Par Ord til hvad et æret Medlem har anført, deels af Opmærksomhed mod ham, deels ogsaa af Henblik til, at hans Ord ikke skulle faae den Virkning, som vistnok ikke har været tilsigtet af ham, men som den ærede sidste Taler har antydet. Naar man søger Faren for Creditorerne i den Omstændighed, at Bestyrelsen af disse Foreninger kun fremgaaer af Debitorernes Valg, er det Noget, som ikke indføres ved denne Lov, men som ligger i selve Institutionen, og den ærede Taler feiler, naar han mener, at denne Fare først vil fremtræde, naar der bliver Tale om en Afslutning. Der som man nemlig vilde antage, at en saadan Bestyrelse udelukkende vilde see paa Debitorernes Interesse, dersom man ikke vil forudsætte, at Creditorernes og Debitorernes Interesser i sidste Instants gaae Haand i Haand, da vil denne Fare allerede nu være tilstede; det er

nemlig aabenbart de nuværende Debitorer og ikke de eventuelle, hvis Interesser Bestyrelsen kan varetage. Vil man derimod stole paa, at Anstalten i det Hele taget vil ligge Bedkommende paa Hjerte, at Bestyrelsen Intet vil gjøre, som kan svække dens Anseelse og Respektabilitet, og Intet urblæbe, der kan hæve den, vil det Samme stude Sted i Fremtiden som tidligere, efter som Bestyrelsen bliver den samme. Det er altsaa Institutionen som en moralsk Enhed, der er betroet til Bestyrelsen, og man maa forudsætte, at Bestyrelsen vil varetage dens Tare paa bedste Maaade. Den ærede Taler bemærkede, at ved dette Løvsforslag vilde Amortisationen blive illusorisk. Rige det Modsatte vil være det Rigtige. Amortisationen bliver i Virkeligheden illusorisk, naar der stadigt ndstedes nye Obligationer, der kastes ud paa Markedet, og den faaer først sin Sandhed derved, at Debitorernes Antal bliver begrænset. Herved vil den Amortisation, der finder Sted i den afsluttede Serie, faae en reel Betydning; thi der kommer da ingen nye Obligationer paa Markedet, og de Værdier, hvorfor de stillede Pantter hæfte, blive bestandigt mindre, saaledes at Amortisationen kommer til at virke til Forhøjelse af Pantternes Værdi og til hyderligere Betryggelse for Creditorerne. Den ærede Taler bemærkede, at det navnlig var ved Omfrevning, at Amortisationen vilde blive illusorisk, men han var tillige saa billig at tilføje, at dette ikke skulde forståes mathematisk i det Uendelige, men indenfor en Tidsgrense. Dette skal jeg indrømme; men den ærede Landstingsmand vil da ogsaa have den Godhed at indrømme mig, at Omfrevningsretten ikke indføres ved dette